

F. Bakó Enikő

FEHÉR

- Becsomagoltál, Hanka?

- Igen, mert ugye, ha veled vagyok egy szobában, akkor a nagy megbeszélések, hosszú séták éjszakája következik.

- Pontosan. Gyere, a kerten keresztül menjünk a tóhoz. Engem a Buddhák látványa még mindig megnyugtat. Nyugodtan simogass meg egyet te is - kéri Zoé.

Hanka lehajol és pusztit lehel a legközelebbi Buddha fejére.

- Ohm... - zengi Zoé. - Annyira boldog vagyok, hogy újra együtt vagyunk, és tanulok, tanulunk. Milyen gyönyörű ez a hely!

Zoé kezeit a feje fölé nyújtja, belélegzi a tavaszt. A stégen kényelmes törökülésben nézi, ahogy a sétány lámpái ezer apró csillagként fürdenek a Wörthi-tóban. A Pyramidenkogel, mint egy istennő, uralja fényével a tavat.

- Megnyugtat a víz. Azt hiszem, az a tökéletes boldogság, ha vízparton lakik az ember. Ez egy következő projekt. Mondjuk tíz év, és megvalósítom - szólal meg Zoé.

- Biztos vagyok benne. Amikor először tartasz víz melletti workshopot, el ne felejts meghívni.

- A terv már a fejemben, csak pénz kérdése, hogy Dunapart, Tisza-tó, vagy Balaton.

- Zoé, pár hét és a mennyasszonytánc megoldás lehet a tervedre.

- Hahaha. Meghitt esküvő lesz, a közvetlen családdal és a jóbarátokkal.

Ahogy nézi a hullámokkal csapongó tavat, hálát érez. Mekkora szerencse, hogy a szülei ragaszkodtak a sporthoz és az idegennyelv-tanuláshoz. Kislányként balett, majd tánc, felnőttként jóga. Elengedés, megnyugvás. A szülei egyetlen percig nem kételkedtek benne, sőt segítettek, amikor óvónőből jogatanárra váltott. Hetekig együtt figyelték a hirdetéseket, keresték a megfelelő termet. Mennyire lelkesek voltak! És az, hogy heti egyszer, a senior jogán, a szülei vele gyakorolnak, ez a feltétlen bizalom és támogatás jele. Zoé mindig

megvárja és utánuk néz, ahogy kéz a kézben távoznak. Ilyenkor mindig megjegyzi halkán, hogy „Ez a szerelem...”

- Lassan felkel a nap és nekünk indulnunk kell - szakítja meg merengését Zoé.

- Majd az autópályán arra gondolsz, hogy itt a stégen a felkelő nap sugarában napüdvözletet gyakorolsz - válaszol Hanka.

- És te mire gondolsz? Hogy csak odaérjek az órára, mert nem mondtam le, mert én mindig és mindenkor elérhető vagyok.

- Te beszélsz? A nászéjszakád után egy nappal már én vagyok a stúdióvendég. Következő héten Pozsonyban leszel, nálam, igaz, hogy férjes asszonyként, de akkor is pont ugyanúgy, mint engem, megfelelési kényszer gyötörjön téged is.

- Ezt a beszélgetést egy kis időre berekesztjük - áll fel Zoé, kezét nyújtva Hankának.

- Mikivel jöttök, vagy Blankával hármásban? Már tudod?

Zoé gondolatai három évvel korábbra száguldanak. Az apuka, aki nem ér vissza a megbeszélésről időben a lányáért. A lány, aki kedves, mosolygós, barátkozó, aki ráparancsol apukára, hogy Zoé nénivel együtt menjenek vacsorázni, ha már késett. Blanka azon az estén meghívja Zoét, a hétvégi Spartacus túrára. Blanka, aki összehozza őket és a nagyszülőket is, az uja köré csavarja. A nagytesó, aki kistesót szeretne mihamarabb.

- Szerintem hárman. Legyen egy jó kis túraajánlatod, ha szép az idő, vagy kastélylátogatás, ha esik - válaszol Zoé.

A kerti Buddhák sejtelmesen mosolyognak, ahogy a lányok a szobájuk felé sétálnak. Az autóiukhoz együtt mennek, megölelik egymást, Hanka indul előbb. Zoé még üzen Mikinek. „Indulok, a határ után hívlak.”

Miki félálomban hallja, hogy üzenete érkezett. Egy mozdulattal a fal felé fordul és alszik tovább. Valaki nagyon kitartóan csönget, ahogy kinyújtja a kezét a készülékért, a telefonja a szőnyegen puffan. Nem akarja abbahagyni a hívó fél. A telefon kijelzőjén külföldi telefonszám villog, felveszi.

A grazi kórházból hívják, Zoé baleset áldozata, elhangzik valami fatális a beszélgetésben, de még nem elég friss az agya a némethez, hogy mindent megértsen. Magára kapkodja a ruháit, a kocsikulcsot majdnem elejti, nem gondolkodik, csak cselekszik. Visszahívja a telefonszámot és elkéri a pontos címet.

A feje rémképekkel teli. Maradj életben, ezt nem teheted velem. Terveink vannak. Egy hónap az esküvőig. Tarts ki, Zoé. Autók jönnek-mennek, de Miki nem igazán érzékeli a sebességet, csak nyomja a gázt. Egy pillanatra kitisztulnak a gondolatai, ha életben akar maradni, ha azt akarja, hogy újra találkozzanak, akkor lassítania kell.

Azonnal megtalálja a kórházat, kiugrik az autóból. Nem vesztegeti az idejét holmi autózárral, sprintel a recepcióig. Zoét keresi, eddig nem is tudta, hogy ennyire jól beszél a németet. Megnyugtatták, hogy Zoé jó kezekben van és doktor Hans azonnal jön. Leültetik. A nővér hoz egy pohár vizet és szóval tartja.

A kórházzsagot sosem szerette, egy mandulaműtét kapcsán sokáig érezte az orrában a fertőtlenítő nehéz szagát. Végtelen lassan telnek a percek, míg végre kicsapódik az ajtó és Hans doktor bemutatkozik. A könyökénél fogva vezeti Mikit az intenzív osztályra. Zoéval még nem beszéltek, ők is várják, hogy magához térjen.

Zoé arca hófehér, akár a kötés a fején. Szeme csukva, keze a lepedő fölött pihen. Csövek lógnak a testéből. A gépek hangja sípol a csöndben. Sok vért veszített, tájékoztatja az orvos, de túl van az életveszélyen. A német orvosi szöveget felfogja. A következő huszonnégy óra kritikus Zoé számára. Tulajdonképpen mindent ért, vagy majdnem mindent.

A szeme még mindig ott időzik Zoé bal lábának a térde alatt, ahol csak a lepedő fehérje sóhajt mélyen és kegyetlenül.



Változás, 2021

(50 x 70 cm, papír, vegyes technika)